మన చరిత్ర 12

— బలరామమూర్తి

శుంగ, కణ్వ వంశాలు - శక, పహ్లవ, కుషాన్ జాతులు

అశోక ప్రియదర్శి క్రీ. పూ. 236లో మరణించాడు. ఆ ఏమ్మట మౌర్యవంశం 50 సంవత్సరాలపాటు సాగినా, ఎవరికీ ఏకఛత్రాధిపత్యం లేదు. క్రీ. పూ. 187లో శుంగవంశానికి చెందిన పుష్యమిత్రుడు రాజు కావటంతో మౌర్యవంశం అంతరించింది.

ఈ మధ్యకాలంలో వివిధ ప్రాంతాలను వివిధ రాజులు సరిపాలించారు. ఎవరికివారు స్వతంత్రులు. పాటలీపుత్రం పేరుకుమాత్రమే యావత్ రాజ్యానికి రాజధాని.

అశోకుని కుమారుడైన కునాలుడు పాటలీపుత్రంలో రాజైనాడు. అశోకుని మరో కుమారుడైన జలౌకుడు కాశ్మీర్‌లో అధికారం స్థాపించాడు. ఇతడు బౌద్ధాన్ని వదలి కాశ్మీర శైవాన్ని అభిమానించినట్లు, బౌద్ధులను హింసించినట్లుకూడా పురాణాలు తెలియజేస్తున్నాయి.

గ్రీకుల దండయాత్రను ఓడించి, కనోజ్ వరకు ఇతడు తన రాజ్యాన్ని విస్తరింపచేశాడు.

పాటలీపుత్రాన్ని పాలించిన కునాలుని మనుమడు కార్యాలు తెలియవు. బహుశ ఏ ఘన కార్యాలూ ఉండి ఉండవు. అతని తర్వాత సంప్రతి అనైన ఇతడు బౌద్ధాన్ని వదలి జైనమతం స్వీకరించాడు. పాటలీపుత్రానికి బదులు, ఉజ్జయినిని తన రాజధానిగా చేసుకున్నాడు. సంప్రతి తర్వాత సలిశుకుడు పరిపాలించాడు, ఇతడూ జైన మతస్థుడే. కొన్ని పురాణాలలో అశోకుని మనుమడు దశరథుడు అను రాజు పరిపాలించినట్లుంది. బౌద్ధజైన గ్రంథాలలో సంప్రతితోనే మౌర్యుని వంశమంతరగా ఉంది. బహుశా రెండూ ఒకరి పేర్లేనేమో!

మౌర్య వంశంలో అభిమన్యుడు అనే వ్యక్తి బృహద్రథుడు. ఇతనిసేనాని పుష్యమిత్రుడు. ఒకనాడు సేనలవర్యవేక్షణ చేస్తుండగా, పుష్యమిత్రుడు, బృహద్రథుని సంహరించి రాజ్యాధికారం కైవసం చేసుకున్నాడు.

మౌర్య రాజ్య పతనానికి అశోకుని బౌద్ధమూ, అహింస కారణమని ఒక వాదన ఉంది. అలాగైతే హిందూ మత పునరుద్ధరణ గావించిన గుప్తసామ్రాజ్యం ఎందుకు పతనమైంది? పూర్వ కాలంలో ఏ వంశమూ ఒకటి రెండు శతాబ్దాల కంటే పరిపాలించలేదు. మన దేశంలోనే కాదు. యావత్ప్రపంచంలోనూ ఇలాగే జరిగింది.

రాజ్యాధికారాని కైనా, రాజ్యం మధ్య పెనగులాట, మధ్య యుగాలలో ఒక నిత్య సత్యం, ఈ రాజ్యకాంక్షకు, ఆనాటి ఆర్థిక సాంఘిక పరిస్థితులు రోదస్థానాలు. రోడ్డు రవాణా తదితర సౌకర్యాలు బహు స్వల్పం, దూరప్రాంతానికి చెందిన పరిపాలకుడు కేంద్ర ప్రభుత్వంపై తిరుగుబాటు చేస్తే అణచటం అసాధ్యం. కనుకనే 1, 2 శతాబ్దాలకు మించి ఏ రాజ్యమూ నిలువలేదు. హింసను చేపట్టిన అంతే, అహింసను బోధించిన అంతే.

పుష్యమిత్రుడు

పుష్యమిత్రుడు, బ్రాహ్మణుడు, సేనాని, బౌద్ధాన్ని నాశనం చేయడానికి సమకట్టాడు, కాని బహిష్కరణ కాలేదు, అతని రాజ్యం కూడా పాటలీపుత్రంచుట్టువట్ల తెరపిమితమైంది పుష్యమిత్రుని కొడుకు అగ్నిమిత్రుడు. కాళిదాసు రచించిన మాళవికాగ్నిమిత్ర నాటకంలో కథనాయకుడు, అగ్నిమిత్రుని కుమారుడు, వసుమిత్రుడు. పుష్యమిత్రుడు అశ్వమేధ యాగంచేయగా, యజ్ఞాశ్వాన్ని వసుమిత్రుడు వెంబడించి, సింధూనదీతీరంలో యవనులతో పోరాడి ఓడించినట్లు మాళవికాగ్నిమిత్రంలో కాళిదాసు వర్ణించాడు.

శుంగవంశంలో పదిమంది రాజులు పాలించారు. వీరిలో ఆఖరువాడు దేవభూతి. క్రీ. పూ. 72 లో దేవభూతి అధికారం అంతమైంది. అతని సేనాని వాసుదేవ కణ్వుడు, దేవభూతిని ఒకబానిసస్త్రీచే వంచింపచేసి తాను రాజైనాడు. హత్యలు రాజ్యాధికారానికి సోపానంకిటి బంది. కణ్వరాజులు క్రీ॥ పూ 72 నుండి 27 వరకు సుమారు 50 ఏండ్లు పరిపాలించారు.

కణ్వరాజులు, శుంగరాజుల వద్ద సామంతులుగా ఉన్నవారు. ఉజ్జయినీ సమీపంలోని విదిశ వీరి కేంద్రం. ఇది నాటి రహదారి మార్గాలకు కూడలి పాటలీపుత్రంలో అధికారం చేజిక్కించుకునే ముందు. కణ్వరాజులు కోశాంబి, మథుర, అహిచ్ఛత్ర పట్టణాలు వశం చేసుకున్నారు.

కణ్వరాజులు నలుగురు క్రీ॥ పూ 27 లో వీరి రాజ్యం అంతమైంది. ఆ ఏమ్మట మగధ ఆంధ్ర శాతవాహనులవశమైనది. శాతవాహనులు అంతకుముందే దక్కన్ పీఠభూమిలో, ప్రతిష్ఠాన్ రాజధానిగా పరిపాలిస్తున్నారు. అశోకుని మరణానంతరం వీరు స్వతంత్ర రాజులైనారు. కణ్వవంశ పతనానంతరం మగధనుకూడా పరిపాలించారు.

శుంగ, కణ్వ వంశస్థుల పరిపాలన మధ్య భారత్, ఉత్తరప్రదేశ్ బీహార్ ప్రాంతాలను ఎప్పుడూ దాటలేదు. పశ్చిమ భారతంలో యోధేయులు అర్జునాయనులు పశ్చిమ భారతాన్ని పరిపాలించిన వారిలో ముఖ్యులు. వీరివి రాజ్యగుణాలు రాజకీయ వ్యవస్థను అమోఘింపజేసి గురుదాస్ పూర్ జిల్లాలో ఉదుంబరులు, కులూ లోయలో కులూటులు, సట్లెజ్ నదీతీరంలో కుణిందులు

ప్రొద్దున్నే ఆఫీసులో కూర్చొని ఏదో రాసుకుంటున్నాను. విశ్వనాథం వచ్చేడు. వచ్చీ రాంగానే "ఏమిటోయ్ ఈ మధ్య బోయ్ మీట్స్ గరల్ కథలు రాస్తున్నావ్?" అన్నాడు. నిజం చెప్పొద్దూ, విశ్వం అన్న మాట నాకు తిట్టులా తగిలింది.

"ఎక్కడ చూచావ్?" అన్నాను.

"ఆ మధ్య వార పత్రికలో నీ రెండు కథలు:- "తిరుగుబాటు", "పెళ్లి" అనుకుంటాను-చదివాను రెండు కథల్లోనూ, అబ్బాయి అమ్మాయి ప్రేమించి పెళ్ళి చేసుకుంటాడు. ప్రేమ, పెళ్ళి ఇవి అంత సులభంగా జరుగుతాయా?" అన్నాడు.

వాస్తవానికి ఆ రెండు కథల్లోనూ, నేను చెప్పదలచుకున్న అంశం. అబ్బాయి, అమ్మాయి ప్రేమించి కలుసుకోవడంకాదు అయితే విశ్వానికి ఆ కథలు అలా అనిపించాయి. బహుశా నేను చెప్పవలచుకున్న అంశాన్ని సూటిగా చెప్పలేకపోయ్యానేమో!

"పోనీ ఇకమీదట అలాటి కథలు రాయనులే" అన్నాను నవ్వుతూ. విశ్వం కొంచెంసేపు ఏం మాట్లాడలేదు. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడు. "ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావ్?" అన్నాను.

"ఏం లేదు ఒక తమకథనం చెబుతాను. వింటావా?" అన్నాడు.

నేను రెండు కాఫీలు తెప్పించేను. విశ్వం కాఫీ తాగి సిగరెట్టు వెలిగించాడు,

"ఇక చెప్పవింటాను" అన్నాను.

విశ్వం మొదలుపెట్టేడు.

* * *

"విద్యే పానయినాక రెండేళ్లు వుద్యోగం దొరకలేదు. మొగుడు దొరక్కపోతే అక్కమొగుడే గతి అని ఎదో సామెత చెబుతారు అలాగే, ఏ ఉద్యోగం దొరకలేదు గనక నీ ఇడి ట్రయినింగ్‌కు వెళ్ళాను, ఆ ట్రయినింగ్ సీటువూ అప్పటికిప్పుడు దొరకలేదు. బదోంపలు దొరికేసరికి ముప్పై వెన్నాళ్ళ బల్బారి దొరికింది. అంతా వందమంది దాకా వుండే వాళ్ళం.

వెళ్ళిన ఎదిహేను రోజులు కనుకుంటాను. టీచింగ్ ప్రాక్టీసు మొదలయింది. మమ్మల్ని పది బాచీలు చేసి, ఒకబాచికి ఒకో స్కూలు కేటాయించారు.

మా బాచిలో తొమ్మిది మంది మగ వాళ్ళం, ఒక అమ్మాయి. ఆ అమ్మాయి కాన్వెంటుకు వచ్చేది. మా మూలా అమ్మాయి కాదు, (క్రైస్తవ సన్యాసిని) టీచింగ్ ప్రాక్టీసు మొదలయ్యాక మూడు ఆ అమ్మాయిని క్లాసులో చూచినట్లు జ్ఞాపకం లేదు. మా బాచిలో మొదటి లెసన్ ఇవ్వడం ఆ అమ్మాయితోనే ప్రారంభమయింది.

పాఠం చెప్పడానికి వెళ్ళి ఆ అమ్మాయి నల్లబల్లదగ్గర నిలబడింది. నేను క్లిటికంగా నోట్సు తీసి, పాఠం చెబుతున్నవారి పేరు రాసుకోవాలి గనక. పక్కనవున్న మిత్రుణ్ణి అడిగేను, ఆమె పేరేమిటని.

"సిస్టర్ రెజీనా" అన్నాడు అతను. చెప్పబోయే విషయానికి, నీలలు మనసుని సిద్ధం చేసుకుంటు, ఆమె ఇంట్రడక్షన్ చెబుతోంది. నోటీసుంది వస్తువు మామూలుగా వుంటాడు. ఆ మాటలు వెనక ఏదో సంగతి వుంది. పిల్లలు మంత్ర ముగ్ధులై వింటున్నారు. మా బాచిలోని మిగతా వాళ్ళు ఏం చేస్తున్నారో తెలీదు కాని. నేను మట్టుకు ఆమె వైపు అలాగే చూస్తూ కూచున్నాను ఆమెలో ని వంపులూ, సొంపులూ, ఏవీ కనిపించకుండా పైనుంచి కిందివరకు తెల్లటి గౌను వుంది. నెత్తిమీద కూడా శిరస్త్రాణం లాటి ముసుగు వుంది. ముఖం ఒక్కటే కనిపిస్తున్నది. అందాన్ని ఎంతదాచిపెట్టడానికి ప్రయత్నించిదాగడంలేదు, ప్రసంగ సుంపరికి పోటీపడేవాళ్లని ఇంతకన్నా అందంగా చూపించడం సాధ్యపడేదికాదు.

"అలామాస్తూ కూచుంటే లాభంలేదు, క్లిటికిజం రాయాలి"

ఉరికిస్కువడి చూచేను, వెనక బెంచీలో కూచున్న లెక్చరరు హెచ్చరిస్తున్నాడు. బుద్ధి దొంగలా పిలవ్యూను. పాఠంమీదికి దృష్టిసారించి, పాయింట్సు నోట్ చేసుకుంటూ కూచున్నాను.

లెసను అయిపోయింది. పీరియడ్ ఐదు నిముషాలున్నట్టుంది తప్ప, 45 నిముషాలు వున్నట్టులేదు.

ఆ పూటకి సిస్టర్ రెజీనా ఒక్కర్తే క్లాసు. బయటికివచ్చి గ్రౌండులో చెట్టుకింద కూచున్నాం. అందరూ తాము రాసిన క్రిటి వచ్చునే" అన్నాను.

"మీరు పెళ్ళిని గురించి చాలా తేలిగ్గా మాట్లాడుతున్నారు."

"పెళ్ళికాకుండా ఏ ఆడదన్నా నిలవలిపోయినట్టు నే నెరుగను" అన్నాను.

"నన్ను చూచినాకైనా మీ అభిప్రాయం మార్చుకోండి" అన్నది.

"నిజమా? నమ్మలేకుండావున్నాను. ఇంత అందంగా వున్న మిమ్మల్ని పెళ్ళి చేసుకోడానికి ఎవరూ రాలేదా? అన్నాను.

"పెళ్ళికి అంద మొక్కటే సరిపోతుందా? కట్నం మక్కరలేదా?" అంది.

"అక్కరలేదనను, కానీ, మీ విషయంలో కట్నం కొంచెం తక్కువయినా, ఎవరయినా చేసికొని వుండవచ్చు" అన్నాను.

"అ తక్కువ కట్నమయినా వుండాలి కదా. అమ్మా నాన్నా వ్యవసాయ కూలీలు, నేనూ అలాగే అయివున్నా జీవితం బాగుండేవనుకోటాను. కాథలిక్కు ఫాదర్ ఒకాయన నన్ను కాన్వెంటులో చేర్పించి స్కూలు ఫైనలు వరకు చదివించేడు.

స్కూలు ఫైనలు చదువుకున్న నాకు పెళ్లి చెయ్యడం అమ్మా నాన్నకు సాధ్యంకాలేదు."

"ఒక్క సంబంధం అంటే ఒక్క సంబంధ మన్నా రాలేదా?"

"స్కూలుఫైనలు అయిన తర్వాత నాలు గేళ్ళు యింటిదగ్గిర వున్నాను. మూడు సంబంధాలు వచ్చాయి. ఒకటి రిటయిరయిన కాబోయే హెడ్ క్లర్కు సంబంధం.

ఇంకో సంబంధం, అబ్బాయి వయసులో వున్నవాడే కానీ తాగుబోతు లారీ డ్రైవరు, మరొకడు కాలూరా ఆఫీసు వ్యూను."

"ఏదన్నా ఉద్యోగంలో చేరకపోయారా? తీరిగ్గా సంబంధాలు వెతుక్కుని వుండవచ్చు" అన్నాను.

"స్కూలు ఫైనలుకు ఎవరిస్తారుఉద్యోగం, అమ్మహా నన్నహాలప్పటికి బయపడ్డాను. రెక్కాడితేగాని డొక్కాడని వాళ్ళహార్పెట్టి ఎన్నాళ్ళు పోషిస్తాననుకు? వినుగుపుట్టి ఇందులో ప్రవేశించేను. ప్రయోజనం దియ్యే ఇక్కడికొచ్చిన తర్వాతనే తదివేను అంది.

ఆమె తన కథను రెండు ముక్కల్లో మామూలుగానే చెప్పింది కాని నా మట్టుకు ఆమె కథ వింటూంటే గుండె పట్టు ఎవరో లాగుతున్నట్టు వింపింది.

"పెళ్ళాన ఇప్పటికి అలవ్యమయింది" అన్నది. నేను వాకిటి వరకు వెళ్లి చూచేను, నందు గనక జనం సాధారణంగా వుండరు. ఎప్పుడూ లేనని తేల్చుకున్న తర్వాత "వెళ్లండి" అన్నాను.

నేను అక్కడ వున్నమ్మిరోజులూ, రోజూ కాకపోయిగా అవకాశంవున్నపుడల్లా వచ్చేది. అయితే మేం అనుభవిస్తున్న శృంగారం దాటి ముందుకు పోలేదు, దీంట్లో ఆమె ఆనందం అనుభవించిందో, బాధ అనుభవించిందో నేన్నెప్పుడూ వూహించలేదు.

పరీక్షలు రెపు అయిపోతాయనంగా-అనుకుంటాను. ఆమెలో గొప్ప మార్పు చూచేను.

ఆ రోజు సాయంత్రం రూము కొచ్చింది.

"ఎప్పుడు వెళ్తారు వూరు" అంది.

రేపు సాయంత్రం" అన్నాను.

"ఈ ప్రాంతాలకి మళ్ళీ రానుకుంటాను" అంది.

నేనేం సమాధానం చెప్పలేదు.

"ఇన్నాళ్ళూ ఈ ట్రైనింగు మూలంగా బయట గాలి పీల్చేను. ఇక జీవితాంతం నాలుగుగోడల మధ్యవుండాలి. తలచుకుంటే కంపరం పుడుతోంది"

ఆమె గొంతులో గాఢదికత స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

"ధైర్యంగా మాట్లాడుతున్నారు. ఇప్పట్లో ఈ జీవితానికి అలవాటు పడ్డారు. ఇప్పుడు కష్టం కలుగుతోందా" అన్నాను.

ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు. చాలాసేపు నిశ్శబ్దంగా కూచుంది, ఆ తర్వాత వున్నట్టుండి కింద పడిపోయింది. పిట్టపడ్డాయి. ఒక్కనిముషం అచ్చెరువుతో అయిపోయేను. తర్వాత ముఖంమీద నీళ్ళు చిలకరించి విసిరేను. అర్ధగంట తర్వాత లేచికూచుంది. ప్లాస్కులోవున్న కాఫీ తీసియిచ్చాను. కాఫీ తాగుతూ "చాలా ఆలస్యమయి నట్టుంది. ఆవునా?" అంది "పర్వాలేదు కాసేపు రెస్టు తీసుకొని వెళదుగాని. పిట్టు మామూలుగా వస్తాయా"? అన్నాను.

"లేదు. ఇదే మొదలు" అంది. పది నిముషాలు విశ్రాంతి తీసుకుంది, "ఇక వెళ్తానండీ. రేపు నేను కనిపించలేను, జ్ఞాపకం వుంటానా మీకు" అంది.

నేను ఆమెను గుండెలకు అదుముకున్నాను. ఆమె నన్ను గట్టిగా కౌగలించుకొని ఎడుస్తోంది. ఆమెని ఏమని ఓదార్చను? ఏడుస్తూనే బయటకి వెళ్ళింది.

"వాకిట్లో నిలబడి ఆమె కనిపించే వరకూ చూచేను"

* * *

విశ్వం ఈ కథచెప్పి వెళ్ళిపోయాడు. విశ్వం కథ ఎక్కడ ఆపాడో సరిగా అక్కడే క్లైమాక్స్ మొదలవుతుంది. దాన్ని విశ్వం చెప్పలేదు. అందుకే నాకు విశ్వం చెప్పిన కథ క్లైమాక్స్ లేని కథగా కనిపించింది.

క్లైమాక్సులేని కథ

— సోదుం జయరాం

నిజం చదివేను.

"మీరేం రాగారో చదవండి" అన్నాడు లెక్చరరు నన్ను వుద్దేశించి.

ఆ అమ్మాయి నాముఖంలోకి చూస్తోంది. నిజం చెప్పాలి. నెరనులు వెనకటంలో కొంచెం నేర్పు వున్నవాణ్ణి, ఇతర్లకళ్ళ బడినివి, నా కళ్ళలో నేవడ్డాయి. అన్నీ చదివేను. ఆ అమ్మాయి ముఖంచూస్తే కొంచెం బాధ పడ్డట్టే వుంది.

కిటికీనిజం అయ్యాక ఎవరికోవన వాళ్ల పెన్నులు తీసేస్తోంది. పనిపిల్లం కదుపుకోట్టే మనిషిది ఏం పనచ్చిందండి" అన్నది.

"డబ్బు ఆదిదేం చేస్తుంది సంపాదనా? బిడ్డలా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"సొంత సంసారమూ, సొంత బిడ్డలే వుండాలా? అక్కబిడ్డలూ చెల్లెలి బిడ్డలూ బిడ్డలుకారా? ఈనిది చెల్లెలి కొడుకులిద్దరూ మెడికోస్. ఈమె చదివిస్తున్నవంటారు" అన్నది.

"మీకు ఈ సంసారంవంటాలేవీ వుండవనుకున్నానే" అన్నాను.

"ఎందుకుంటాయ్? ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళంకదా!" అన్నది నవ్వుతూ. ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళని నేను అనుకోలేదు కాని, కొంచెం ఎక్కువే వూహించుకున్నాను. నా వూహ తప్పయినందుకు సంతోషించాను.

"ఎమిటి ఆలోచిస్తున్నావు" అన్నాడు.

"ఏంలేదు మీ కాన్వెంటు విషయాలు చెప్పండి వింటాను" అన్నాను.

"నాలుగు గోడలమధ్య జీవితం నేనుచెప్పడానికీ, మీరు వినడానికీ ఏం ఇంట్రెస్టు వుంటుంది? మీరే ఏమైనా చెప్పండి" అన్నది.

నేనేం మాట్లాడటానికి నా మనసు మాటలు మీద లేదు, ధ్యానంతా రెజీనామీదే వుంది. ఏదో యాంత్రికంగా మాట్లాడుతున్నాను. కాసేపున్న తర్వాత.

"వెళ్దాం వస్తాండి" అంటూ లేచింది. ట్రయల్ అండ్ ఎర్రర్ మెథడ్ జ్ఞానానికి వచ్చింది.

"వెళ్ళొద్దు కూచోండి" అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని లాగాను.

స్ట్రాటజీ బెడిసికొట్టలేదు. నవ్వుతూ కూచుంది. మరొక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యడానికి పెద్ద సాహసం అక్కర్లేకపోయింది. దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

"ఛీ ఏం పని చేశారండి" అన్నది.

అక్కడికి తన స్థాన ఏమీలేనట్టు.

నేను మళ్ళీ దగ్గరికి తీసుకోబోయాను. ఆమె దొరుక్కుండా, లేచి దూరంగా వెళ్లి నిలబడింది.

"మీరు ప్రమాదమైన మనుషుల్లానున్నారు. నేను వెళ్తున్నాను"అంటూ. వెనక ఎవరో తరుముకున్నట్టు వెళ్లిపోయింది. వెళ్ళేముందు గేటు దగ్గర నిలబి నవ్వింది.

పాప్కు నందన వనంలా కనిపించింది ఆ క్షణం.

ఈ సంఘటన తర్వాత నాకు మెప్పులో వుండ బుద్ధి అవలేదు. కాన్వెంటు దగ్గరగా ఒక రూం తీసి అందులో చేరేను.

మరునటి రోజు రెజీనా కాలేజీకి వస్తుండగా ఆమెను కలుసుకొని రూం చూపిస్తూ "ఇక్కడికి మారానండీ" అన్నాను.

"అక్కడే వుండక పోయారా? కాలేజికి దగ్గరగా వుండేది" అన్నది.

రివర్స్ గేరు:

రెజీనామీద చెడ్డకోపం వచ్చింది. కాలేజికి వెళ్ళాను గాని, క్లాసులో వుండబుద్ధి కాలేదు. అపెండెన్సు యిచ్చి, రూం కొచ్చి పడుకున్నాను.

సాయంత్రంరెజీనా నాదగ్గిరికి వచ్చి "నాగ అనుభవం వున్నవారిలాగా లెసన్ ఇచ్చారండీ" అన్నది

"రండి. అలావెళ్ళి కాఫీ త్రాగుదాం" అన్నాను. కొంచెం తటపటాయించి "మేం నాకూడదండీ-సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిస్తే కోపగిస్తుంది" అంది.

"ఎక్స్‌క్యూజిమీ నాకు మీవిషయాలు తెలియవు" అన్నాను.

రెజీనా మళ్ళీ ఏమంకున్నదో "పదండి వెడదాం" అంది.

వెళ్ళి కాఫీ తాగుతూ. అమాటా ఈమాటాఫీ మాట్లాడుకున్నాం. మా యిద్దరి మధ్య పరిచయం బాగానే అభివృద్ధిచెందింది. మేం పరిచయం దాటి ఒక్కఅడుగు ముందుకువేసిన పట్టం పేరేవుంది.

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం రెండింటికి టీచింగ్ ప్రాక్టీసుకని స్కూలుకు వెళ్ళాం తీరా వెళ్లిన తర్వాత తెలిసింది - స్కూల్లో ఏదో పంక్షన్ వుండటం మూలంగా క్లాసులులేవని. క్లాసులు లేవంటున్నారు, కాన్వెంటుకు వెళ్లి ఏంచేస్తారు" అన్నాను.

"చేసేదేముంది, తడుపుకుంటాను" అంది. రోజూవున్న తడువేగా, రండి అలా వెళ్ళి కాసేపు పార్కులో కూచుందాం. అన్నాను.

"రావచ్చుననుకోండి క్లాసులు లేవని సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిస్తే ఇంతఅలస్యం ఎందుకయిందని సంజాయిషీ అడుగుతుంది" అన్నది దీనంగా.

ఎక్కడి కొయిబడాన ఎక్కడి గాంధీ నగర్. సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిసితే లాటిదే దన్నావుంటెవ్వ తెలియదులెండి" అన్నాను.

"తెలిసితే మీరు నమ్ముతారా?" అంది

"ఏం" అన్నాను.

"సరిగ్గా ఒక్క నిముషం ముందు, మీరు కాఫీహోటల్‌కో పార్కుకో పిలుస్తారని నేను వూహించాను. నేను వూహించిన సమయంలో మీరు నన్ను పార్కుకు పిలవాలని అనుకుంటూ వుంటారు. చిత్రంగా లేదా?" అన్నది.

"యాదృచ్ఛికంగా మన వూహలు కొన్ని జరుగుతాయిలెండి" అన్నాను.

పార్కుకు మేం వెళ్ళేసరికి ఎవ్వరూ లేరు.

"సిస్టర్ రెజీనా, మీకు సుపీరియర్ మదర్ అంటే సింహస్వప్నంలాగుందే!" అన్నాను.

"దేవాంతకురాలండీ, అస్సీ అరాచకం తీస్తుంది" అన్నది.

"పెద్ద దిక్కున్న తర్వాత, ఆ మాత్రం వుండకుండా మంచిదిలెండి" అన్నాను.

"పెద్ద దిక్కున్న తర్వాత పెద్ద బుద్ధిహీనా నేనవుతా" అన్నది.

"లేదా?" అన్నాను,

"హాలిపోడి గోదుమలు అమ్మి వేనకు వేలు వెనకేస్తోంది. వసిపిల్లం కదుపుకోట్టే మనిషిది ఏం పనచ్చిందండి" అన్నది.

"డబ్బు ఆదిదేం చేస్తుంది సంపాదనా? బిడ్డలా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"సొంత సంసారమూ, సొంత బిడ్డలే వుండాలా? అక్కబిడ్డలూ చెల్లెలి బిడ్డలూ బిడ్డలుకారా? ఈనిది చెల్లెలి కొడుకులిద్దరూ మెడికోస్. ఈమె చదివిస్తున్నవంటారు" అన్నది.

"మీకు ఈ సంసారంవంటాలేవీ వుండవనుకున్నానే" అన్నాను.

"ఎందుకుంటాయ్? ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళంకదా!" అన్నది నవ్వుతూ. ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళని నేను అనుకోలేదు కాని, కొంచెం ఎక్కువే వూహించుకున్నాను. నా వూహ తప్పయినందుకు సంతోషించాను.

"ఎమిటి ఆలోచిస్తున్నావు" అన్నాడు.

"ఏంలేదు మీ కాన్వెంటు విషయాలు చెప్పండి వింటాను" అన్నాను.

"నాలుగు గోడలమధ్య జీవితం నేనుచెప్పడానికీ, మీరు వినడానికీ ఏం ఇంట్రెస్టు వుంటుంది? మీరే ఏమైనా చెప్పండి" అన్నది. నేనేం మాట్లాడటానికి నా మనసు మాటల మీద లేదు, ధ్యానంతా రెజీనామీదే వుంది. ఏదో యాంత్రికంగా మాట్లాడుతున్నాను. కాసేపున్న తర్వాత.

"వెళ్దాం వస్తాండి" అంటూ లేచింది. ట్రయల్ అండ్ ఎర్రర్ మెథడ్ జ్ఞానానికి వచ్చింది.

"వెళ్ళొద్దు కూచోండి" అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని లాగాను.

స్ట్రాటజీ బెడిసికొట్టలేదు. నవ్వుతూ కూచుంది. మరొక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యడానికి పెద్ద సాహసం అక్కర్లేకపోయింది. దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

"ఛీ ఏం పని చేశారండి" అన్నది.

అక్కడికి తన స్థాన ఏమీలేనట్టు.

నేను మళ్ళీ దగ్గరికి తీసుకోబోయాను. ఆమె దొరుక్కుండా, లేచి దూరంగా వెళ్లి నిలబడింది.

"మీరు ప్రమాదమైన మనుషుల్లానున్నారు. నేను వెళ్తున్నాను"అంటూ. వెనక ఎవరో తరుముకున్నట్టు వెళ్లిపోయింది. వెళ్ళేముందు గేటు దగ్గర నిలబి నవ్వింది.

పాప్కు నందన వనంలా కనిపించింది ఆ క్షణం.

ఈ సంఘటన తర్వాత నాకు మెప్పులో వుండ బుద్ధి అవలేదు. కాన్వెంటు దగ్గరగా ఒక రూం తీసి అందులో చేరేను.

మరునటి రోజు రెజీనా కాలేజీకి వస్తుండగా ఆమెను కలుసుకొని రూం చూపిస్తూ "ఇక్కడికి మారానండీ" అన్నాను.

"అక్కడే వుండక పోయారా? కాలేజికి దగ్గరగా వుండేది" అన్నది.

రివర్స్ గేరు:

రెజీనామీద చెడ్డకోపం వచ్చింది. కాలేజికి వెళ్ళాను గాని, క్లాసులో వుండబుద్ధి కాలేదు. అపెండెన్సు యిచ్చి, రూం కొచ్చి పడుకున్నాను.

సాయంత్రంరెజీనా నాదగ్గిరికి వచ్చి "నాగ అనుభవం వున్నవారిలాగా లెసన్ ఇచ్చారండీ" అన్నది

"రండి. అలావెళ్ళి కాఫీ త్రాగుదాం" అన్నాను. కొంచెం తటపటాయించి "మేం నాకూడదండీ-సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిస్తే కోపగిస్తుంది" అంది.

"ఎక్స్‌క్యూజిమీ నాకు మీవిషయాలు తెలియవు" అన్నాను.

రెజీనా మళ్ళీ ఏమంకున్నదో "పదండి వెడదాం" అంది.

వెళ్ళి కాఫీ తాగుతూ. అమాటా ఈమాటాఫీ మాట్లాడుకున్నాం. మా యిద్దరి మధ్య పరిచయం బాగానే అభివృద్ధిచెందింది. మేం పరిచయం దాటి ఒక్కఅడుగు ముందుకువేసిన పట్టం పేరేవుంది.

ఒక రోజు మధ్యాహ్నం రెండింటికి టీచింగ్ ప్రాక్టీసుకని స్కూలుకు వెళ్ళాం తీరా వెళ్లిన తర్వాత తెలిసింది - స్కూల్లో ఏదో పంక్షన్ వుండటం మూలంగా క్లాసులులేవని. క్లాసులు లేవంటున్నారు, కాన్వెంటుకు వెళ్లి ఏంచేస్తారు" అన్నాను.

"రావచ్చుననుకోండి క్లాసులు లేవని సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిస్తే ఇంతఅలస్యం ఎందుకయిందని సంజాయిషీ అడుగుతుంది" అన్నది దీనంగా.

ఎక్కడి కొయిబడాన ఎక్కడి గాంధీ నగర్. సుపీరియర్ మదర్‌కి తెలిసితే లాటిదే దన్నావుంటెవ్వ తెలియదులెండి" అన్నాను.

"తెలిసితే మీరు నమ్ముతారా?" అంది

"ఏం" అన్నాను.

"సరిగ్గా ఒక్క నిముషం ముందు, మీరు కాఫీహోటల్‌కో పార్కుకో పిలుస్తారని నేను వూహించాను. నేను వూహించిన సమయంలో మీరు నన్ను పార్కుకు పిలవాలని అనుకుంటూ వుంటారు. చిత్రంగా లేదా?" అన్నది.

"యాదృచ్ఛికంగా మన వూహలు కొన్ని జరుగుతాయిలెండి" అన్నాను.

పార్కుకు మేం వెళ్ళేసరికి ఎవ్వరూ లేరు.

"సిస్టర్ రెజీనా, మీకు సుపీరియర్ మదర్ అంటే సింహస్వప్నంలాగుందే!" అన్నాను.

"దేవాంతకురాలండీ, అస్సీ అరాచకం తీస్తుంది" అన్నది.

"పెద్ద దిక్కున్న తర్వాత, ఆ మాత్రం వుండకుండా మంచిదిలెండి" అన్నాను.

"పెద్ద దిక్కున్న తర్వాత పెద్ద బుద్ధిహీనా నేనవుతా" అన్నది.

"లేదా?" అన్నాను,

"హాలిపోడి గోదుమలు అమ్మి వేనకు వేలు వెనకేస్తోంది. వసిపిల్లం కదుపుకోట్టే మనిషిది ఏం పనచ్చిందండి" అన్నది.

"డబ్బు ఆదిదేం చేస్తుంది సంపాదనా? బిడ్డలా?" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా.

"సొంత సంసారమూ, సొంత బిడ్డలే వుండాలా? అక్కబిడ్డలూ చెల్లెలి బిడ్డలూ బిడ్డలుకారా? ఈనిది చెల్లెలి కొడుకులిద్దరూ మెడికోస్. ఈమె చదివిస్తున్నవంటారు" అన్నది.

"మీకు ఈ సంసారంవంటాలేవీ వుండవనుకున్నానే" అన్నాను.

"ఎందుకుంటాయ్? ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళంకదా!" అన్నది నవ్వుతూ. ఆకాశంనుంచి వూడిపడ్డ వాళ్ళని నేను అనుకోలేదు కాని, కొంచెం ఎక్కువే వూహించుకున్నాను. నా వూహ తప్పయినందుకు సంతోషించాను.

"ఎమిటి ఆలోచిస్తున్నావు" అన్నాడు.

"ఏంలేదు మీ కాన్వెంటు విషయాలు చెప్పండి వింటాను" అన్నాను.

"నాలుగు గోడలమధ్య జీవితం నేనుచెప్పడానికీ, మీరు వినడానికీ ఏం ఇంట్రెస్టు వుంటుంది? మీరే ఏమైనా చెప్పండి" అన్నది. నేనేం మాట్లాడటానికి నా మనసు మాటల మీద లేదు, ధ్యానంతా రెజీనామీదే వుంది. ఏదో యాంత్రికంగా మాట్లాడుతున్నాను. కాసేపున్న తర్వాత.

"వెళ్దాం వస్తాండి" అంటూ లేచింది. ట్రయల్ అండ్ ఎర్రర్ మెథడ్ జ్ఞానానికి వచ్చింది.

"వెళ్ళొద్దు కూచోండి" అంటూ చెయ్యి పట్టుకొని లాగాను.

స్ట్రాటజీ బెడిసికొట్టలేదు. నవ్వుతూ కూచుంది. మరొక్క అడుగు ముందుకు వెయ్యడానికి పెద్ద సాహసం అక్కర్లేకపోయింది. దగ్గరకు తీసుకొని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను.

"ఛీ ఏం పని చేశారండి" అన్నది.

అక్కడికి తన స్థాన ఏమీలేనట్టు.

నేను మళ్ళీ దగ్గరికి తీసుకోబోయాను. ఆమె దొరుక్కుండా, లేచి దూరంగా వెళ్లి నిలబడింది.

"మీరు ప్రమాదమైన మనుషుల్లానున్నారు. నేను వెళ్తున్నాను"అంటూ. వెనక ఎవరో తరుముకున్నట్టు వెళ్లిపోయింది. వెళ్ళేముందు గేటు దగ్గర నిలబి నవ్వింది.

పాప్కు నందన వనంలా కనిపించింది ఆ క్షణం.

ఈ సంఘటన తర్వాత నాకు మెప్పులో వుండ బుద్ధి అవలేదు. కాన్వెంటు దగ్గ